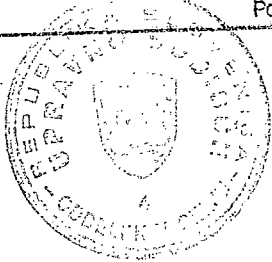

UPRAVNO SODIŠČE RS, ODDELEK V CELJU	
ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA	
UPRAVNO	sodišče v <u>CELJU</u>
dne <u>6.2.2019</u>	
Podpis pristojne sodne osebe:	

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Celju, je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnik in sodnici Jasna Šegan kot predsednica ter Edvard Ermenc in Melita Ambrož kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Eve Stropnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: MESTNA OBČINA VELENJE, Titov trg 1, Velenje, ki jo po pooblastilu župana Bojana Kontiča zastopa r
občinska pravobranilka v Velenju, z opravljenim pravniškim državnim izpitom, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca, št. 090/141/2017/16 z dne 9. 10. 2017,

na seji 6. februarja 2019,

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugodi, odločba Informacijskega pooblaščenca, št. 090/141/2017/16 z dne 9. 10. 2017, se v točki 1.1 odpravi in se zadeva v tem delu vrne toženi stranki v ponovni postopek.
- II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške tega postopka v znesku 15,00 EUR v roku 15 dni od vročitve te sodbe, od poteka tega roka dalje do plačila z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

OBRAZLOŽITEV

1. Agencija za energijo, ki je v predmetni zadevi kot prvostopenjski upravni organ odločala o dostopu do informacij javnega značaja, je z odločbo, št. 29-5/2017-10/628 z dne 5. 6. 2017, zahtevi prosilca Mestne občine Velenje, v tem upravnem sporu tožeče stranke, za posredovanje celotne vloge z vsemi prilogami družbe Termoelektrarna Šoštanj d.o.o., v tem upravnem sporu prizadete stranke, za izdajo soglasja k izhodiščni ceni toplote, ter izdane odločbe Agencije za energijo, št. 23-65/2016-16/444 z dne 7. 3. 2017, zaradi varovanja poslovne skrivnosti delno ugodila in odločila, da se tožeči stranki po dokončnosti odločbe posreduje vloga za izdajo soglasja k izhodiščni ceni toplote za daljinsko ogrevanje ob pričetku izvajanja dejavnosti, ki jo je prizadeta stranka naslovila na Agencijo za energijo, v kateri se prekrije vsebina podatkov iz Poslovnega načrta prizadete stranke za leto 2017 z dodatnim planom za leti 2018 in 2019. Nadalje se posreduje Priloga 1 – seznam dejavnosti, ki jih ali jih bo vlagatelj opravljal, Priloga 2 – sodila za razporejanje sredstev in obveznosti, stroškov in odhodkov ter prihodkov, ki se upoštevajo pri vodenju računovodskih evidenc in pripravi ločenih računovodskih izkazov, in odločba – soglasje Agencije za energijo z dne 7. 3. 2017, v kateri se prekrije vsebina podatkov iz Poslovnega načrta prizadete stranke za leto 2017 z dodatnim planom za leti 2018 in 2019 (točka 1 izreka). Navedena agencija je v točki 2 izreka (ki se ne nanaša na predmetni upravni spor) odločila, da se dokumentacija za utemeljitev cen vhodnih energentov, ki so bile uporabljene v izračunu izhodiščne cene, ki je sestavni del vloge za izdajo soglasja k izhodiščni ceni toplote, kamor sodijo v izreku navedeni pravni posli, ne posreduje zaradi varovanja poslovne skrivnosti in se zahtevek tožeče stranke v tem delu zavrne.
2. Tožeča stranka je zoper navedeno odločbo vložila pritožbo, kateri je Informacijski pooblaščenec z izpodbijano odločbo, št. 090/141/2017/16 z dne 9. 10. 2017, delno ugodil, zgoraj navedeno odločbo Agencije za energijo delno odpravil ter odločil, da je organ dolžan prosilki v roku 31 dni od vročitve te odločbe posredovati predmetno vlogo za izdajo soglasja k izhodiščni ceni toplote za daljinsko ogrevanje ob pričetku izvajanja dejavnosti, pri tem pa je dolžan prekriti določene podatke, in sicer višino načrtovane proizvodnje in dobave toplote, načrtovani izkaz poslovnega izida, načrtovano bilanco stanja, določene dele tabel 1.1 in 1.2 v izračunu izhodiščne cene in na obrazcu „izračun povprečne cene in predlagani cenik proizvodnje toplote za leto 2017“ prekriti načrtovane količine, letne prihodke ter prihodke: variabilni del, fiksni del, skupaj, poleg tega pa je dolžan posredovati odločbo – soglasje Agencije za energijo z dne 7. 3. 2017, pri čemer se v obrazložitvi prekrije: višino „načrtovane količine prodane toplote v letu 2017“ in višino „načrtovanega zbira obračunske moči odjemalcev reguliranega proizvajalca toplote v letu 2017“.

3. V obrazložitvi svoje odločitve je Informacijski pooblaščenec kot zastopnik tožene stranke (v nadaljevanju tožena stranka) pojasnil, da zahtevane informacije izpolnjujejo vse pogoje za obstoj informacije javnega značaja po določilu prvega odstavka 4. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ), ker organ z zahtevanimi informacijami razpolaga in te sodijo v delovno področje organa. Glede na to, da prizadeta stranka ni nasprotovala odločitvi prvostopenjskega organa v delu, ko je ta dostop dovolil, te informacije v pritožbenem postopku niso predmet presoje. Tožena stranka se strinja z navedbami prvostopenjskega organa, da predstavljajo informacije iz poslovnega načrta prizadete stranke (in pogodbe, navedene v drugi točki izreka prvostopenjske odločbe, kar ni predmet izpodbijanja v tem upravnem sporu), poslovno skrivnost po subjektivnem kriteriju. Nadalje je tožena stranka za vsak dokument posebej ugotavljala, ali gre morebiti za informacije, ki se v skladu s tretjim odstavkom 39. člena Zakona o gospodarskih družbah (v nadaljevanju ZGD-1) ne morejo opredeliti kot poslovna skrivnost, ker so javne po zakonu, predstavljajo kršitev zakona ali dobrih poslovnih običajev.
4. Tožena stranka je najprej presojala pravilnost odločitve prvostopenjskega organa v zvezi z razkritjem podatka o povprečni ceni. Ugotovila je, da je odločitev o nerazkritju tega podatka prvostopenjskega organa napačna, pri čemer je ključna ugotovitev, da so podatki o povprečni ceni skupaj z izhodiščno ceno in višino upravičenih stroškov vključeni v zakonsko regulacijo, zato v skladu s tretjim odstavkom 39. člena ZGD-1 ne morejo predstavljati poslovne skrivnosti prizadete stranke. Drugostopenjski organ je tako v tem delu pritožbi tožeče stranke ugodil.
5. Tožena stranka je nadalje presojala dostop do preostalih zavrženih delov vloge za izdajo soglasja k izhodiščni ceni in izdane odločbe – soglasja. Ugotovila je, da te informacije izkazujejo obstoj poslovne skrivnosti v skladu s prvim odstavkom 39. člena ZGD-1 (subjektivni kriterij) in ne gre za informacije, ki bi bile javne po zakonu v skladu s tretjim odstavkom 39. člena ZGD-1.
6. V zvezi s sklicevanjem tožeče stranke na porabo javnih sredstev, tožena stranka ugotavlja, da v konkretnem primeru s tem izjeme poslovne skrivnosti v skladu s tretjim odstavkom 6. člena ZDIJZ ni mogoče preseči, prav tako ne gre za informacije v zvezi z izvajanjem javne službe, kar zmotno zatrjuje tožeča stranka. Podatki, ki so predmet presoje, namreč ne izkazujejo porabe javnih sredstev, saj gre za informacijo, ki za prizadeto stranko predstavlja prihodek, za kakšno ceno bo lahko nastopala na sicer reguliranem trgu dobave toplote za daljinsko ogrevanje oziroma kakšno poslovno politiko načrtuje v prihodnje. Ugotavlja tudi, da storitev prizadete stranke ne sodi med javno službo, temveč kot regulirani proizvajalec toplote dobavlja toploto distributerju toplote, ki pa izvaja gospodarsko javno službo.

7. Tožena stranka je nadalje opravila test prevladujočega interesa javnosti, ki je urejen v drugem odstavku 6. člena ZDIJZ, na podlagi česar je ugotovila, da v konkretnem primeru interes javnosti za razkritje informacij, ki so predmet presoje in predstavljajo poslovno skrivnost, ni večji od interesa, zaradi katerega so ti podatki zavarovani kot poslovna skrivnost. Tožena stranka ne dvomi, da je interes za dostop do zahtevanih informacij vezan na uporabnike daljinskega ogrevanja v Šaleški dolini, vendar ne gre za podatke, ki bi morali biti po zakonu javni. Če bi izhajali iz predpostavke, da je javni interes izkazan zgolj zato, ker je treba preveriti odločitev organa, bi to pripeljalo do situacije, da bi se vselej morali razkriti prav vsi ali večina dokumentov, kar po stališču tožene stranke zagotovo ni bil namen zakonodajalca. Za razkritje poslovnih skrivnosti mora torej obstajati nekaj več, izjemno močni in konkretni argumenti za razkritje, ki predstavljajo dodano vrednost za širšo javnost, če so npr. ogrožene take vrednote, kot je življenje, zdravje ali varnost ljudi ipd. V konkretnem primeru tožena stranka teh argumentov ni zaznala, saj je glavni argument tožeče stranke nestrinjanje s ceno. Interesu tožeče stranke, ki je zlasti v nadzoru nad pravilnostjo in transparentnostjo delovanja organa pri regulaciji tožeče stranke, bo po oceni tožene stranke zadoščeno že z razkritjem informacij, določenih v točki 1.1 izreka izpodbijane odločbe. Z razkritjem zahtevanih poslovnih skrivnosti prizadete stranke pa razprava ne bi bila več usmerjena v odprto in pregledno delovanje organa, temveč v poslovanje prizadete stranke, ki deluje na trgu in ni podvržena določbam ZDIJZ, četudi gre za subjekt pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava. Tožena stranka še dodaja, da gre v konkretnem primeru za podatke, ki so usmerjeni v načrtovanje delovanja družbe, so odraz poslovne strategije, ki je z vidika poslovanja družbe in nastopanja na trgu ključni podatek, ki lahko vpliva na njen konkurenčni položaj. Razkritje podatkov bi dejansko bilo v nasprotju z javnim interesom, ki je zagotovo v tem, da prizadeta stranka kot subjekt pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava, ki deluje na trgu, doseže optimizacijo poslovanja. Zato zgolj nestrinjanje s ceno ne more biti podlaga za razkritje poslovnih skrivnosti na podlagi javnega interesa, saj je to področje zakonsko regulirano in razkritje vhodnih podatkov ne bi v ničemer pripomoglo k spremembi same cene, ki je odraz veljavne metodologije.
8. Tožena stranka še pritruje pojasnilu prvostopenjskega organa, da je izhodiščna cena za prizadeto stranko v primerjavi z drugimi izhodiščnimi cenami drugih reguliranih proizvajalcev toplote povsem primerljiva. Sledi pa tudi pojasnilu prvostopenjskega organa, da je izdaja soglasja reguliranim proizvajalcem toplote le prva faza določitve cene, zato v razmerju do odjemalcev ta cena ni smiselna za primerjavo, saj je treba upoštevati še drugo fazo, to je soglasje, ki ga organ izda distributerju (Komunalnemu podjetju Velenje). Šele ti dve fazi skupaj določita končno ceno za odjemalce daljinske toplote.

9. Glede na vse navedeno je tožena stranka zaključila, da v obravnavanem primeru interes javnosti za razkritje zahtevanih informacij ni večji od interesa, zaradi katerega so ti podatki zavarovani kot poslovna skrivnost, pri čemer ne gre za izjeme, ki jih določa drugi odstavek 6. člena ZDIJZ.
10. Tožeča stranka se s takšno odločitvijo tožene stranke ne strinja in zoper izpodbijano odločbo v delu točke 1.1 izreka vlaga tožbo iz razlogov nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in posledično nepravilne uporabe materialnega prava.
11. Tožeča stranka v tožbi očita toženi stranki, da je pri izvedbi testa prevladujočega interesa javnosti napačno zaznala kot edini argument tožeče stranke za razkritje podatkov, ki jih je prizadeta stranka označila kot poslovno skrivnost, nestrinjanje s ceno, ki ni edini argument. Pri tehtanju med pravico širše javnosti vedeti nad drugimi pravicami, to je izjemami, ko so podatki v konkretnem primeru označeni kot poslovna skrivnost, je tožena stranka povsem spregledala navedbe tožeče stranke, ki so ključnega pomena za razkritje podatkov. Po stališču tožeče stranke gre namreč za izjemo od varstva poslovne skrivnosti v celoti, saj se javni interes razkritja zahtevanih podatkov kaže v 33.000 uporabnikih javne službe gospodinjstev ter 600 uporabnikih poslovnega in industrijskega odjema, ki ne morejo koristiti drugega vira toplotne energije, pri čemer je organ ustanovljen za zaščito interesov končnih uporabnikov, ki jim ni mogoče odreči pravice izvedeti, kakšne so podlage za izračun cene toplotne energije, ki pa jo je mogoče ugotoviti zgolj z razkritjem spornih informacij. Le na ta način bo mogoče boljše razumevanje nerazumno visokega dviga cene toplote za 56 %. Za izjemo od varstva poslovne skrivnosti gre zato, ker gre za podatke, povezane z opravljanjem javne službe, saj oskrba s toplotno energijo s strani Komunalnega podjetja Velenje ni mogoča brez proizvodnje toplote s strani prizadete stranke, cena proizvodnje toplote pomembno vpliva na izvajanje javne službe, saj je sestavni del končne cene dobave toplote za končne uporabnike, prizadeta stranka pa lahko z določanjem cene toplote izkorišča svoj monopolni položaj pri prodaji toplote.
12. Nadalje tožeča stranka navaja, da ni mogoče govoriti o poslovni skrivnosti v poslovnem razmerju niti med Komunalnim podjetjem Velenje in prizadeto stranko niti v razmerju do lokalne skupnosti, ker je Komunalno podjetje Velenje edini možni in specifični kupec toplotne energije od prizadete stranke, saj jo lahko kupi le od nje, teh podatkov pa ne more nihče drug uporabiti, zlorabiti, primerjati v nekem drugem poslovnem okolju. Tožeča stranka pojasnjuje, da lahko sistem daljinskega ogrevanja obratuje le, če ima zagotovljen trajni, konstantni in neprekinjeni vir ter dobavo toplotne energije, in od leta 1971 dalje ta vir in dobavo neprekinjeno zagotavlja prizadeta stranka. Slednja z nerazumnim dvigom cen (za 56 %), ki jo skuša varovati v okviru poslovne skrivnosti, nedvomno zlorablja svoj monopolni položaj. Glede na to, da prizadeta stranka distribucijo toplote

zagotavlja zgolj za Šaleško dolino in ne kot tržno dejavnost, je torej tožeča stranka upravičeno pričakovala verodostojne in transparentne podatke glede izhodiščne cene toplote s strani navedene agencije. Ključno vprašanje v obravnavanem primeru je, ali je interes javnosti močnejši od poslovne skrivnosti. Odgovore na izpostavljena vprašanja pa brez finančnih informacij niti ni mogoče verodostojno obravnavati. Zato je pri tovrstnih vprašanjih ključno, da so informacije odprte, pregledne in celostno dostopne, saj le informirana javnost lahko zaupa v odločitve, ki posegajo v življenje in zdravje ljudi.

13. Tožeča stranka opozarja še na določilo tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, po katerem bi morala tožena stranka zagotoviti dostop do vseh zahtevanih podatkov brez izjeme, če presodi, da gre za podatke o porabi javnih sredstev. Nesporno je prizadeta stranka zavezani poslovni subjekt pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava, kot to določa 1.a člen ZDIJZ, saj ima Republika Slovenija v lasti 100 % delež prizadete stranke. Po stališču tožeče stranke so podatki, za katere je tožena stranka odločila, da niso javni, ravno takšni podatki, ki vsebujejo podatke v zvezi s porabo javnih sredstev. Na višino izhodiščne cene vplivajo tako upravičeni stroški kot tudi variabilni del cene. Vsi ti sestavni elementi izhodiščne cene pomenijo tudi porabo javnih sredstev. Drugače kot s poznavanjem vseh elementov cene kot tudi s seznanitvijo z zahtevanimi informacijami v celoti, za katere pa je tožena stranka odločila, da niso javni, ni mogoče varovati javnega interesa. Zaradi vsega navedenega je treba dovoliti dostop do zaprosenih informacij v celoti, ne glede na morebitni obstoj izjeme poslovne skrivnosti. Tožeča stranka se v zvezi s tem sklicuje na sodbo Upravnega sodišča Republike Slovenije, št. I U 764/2015 z dne 24. 8. 2016.
14. Tožeča stranka sodišču predlaga, da spremeni točko 1.1 izpodbijane odločbe tako, da organu naloži posredovanje, na način preko elektronskega zapisa, celotne vloge z vsemi prilogami prizadete stranke, za izdajo soglasja k izhodiščni ceni toplote, in izdano odločbo organa z dne 7. 3. 2017 k izhodiščni ceni toplote, v roku 31 dni od vročitve te odločbe, toženi stranki pa naloži povrnitev tožničinah stroškov predmetnega postopka.
15. Tožena stranka je podala odgovor na tožbo, v katerem se je opredelila do tožbenih očitkov, ki jih prereka. Ker je bilo v postopku za informacije, navedene v točki 1.1 izreka izpodbijane odločbe, ugotovljeno, da je izpolnjen subjektivni kriterij za obstoj poslovne skrivnosti, ni mogoče slediti tožbenim navedbam, da ti podatki ne morejo predstavljati poslovne skrivnosti, ker teh podatkov nihče drug ne more uporabiti, zlorabiti ipd., saj navedene trditve za obstoj subjektivnega kriterija poslovne skrivnosti niso relevantne. Nadalje tožena stranka opozarja, da je test interesa javnosti po drugem odstavku 6. člena ZDIJZ institut, ki ga je v praksi treba uporabljati izjemno previdno, saj predstavlja izjemo od izjem, zato zgolj

zanimanje zainteresirane javnosti ne predstavlja legitimnega interesa za poseg v informacije, ki predstavljajo poslovno skrivnost. Argumenti tožeče stranke za razkritje zahtevanih informacij v osnovi izhajajo iz nestrinjanja s ceno toplote. Dejstvo je namreč, da se zahtevane informacije ne nanašajo na vprašanje opravljanja javne službe, kar sicer izpostavlja tožeča stranka, temveč so predmet presoje finančni podatki, ki so umerjeni v načrtovanje delovanja prizadete stranke. Res je, da prizadeta stranka kot regulirani proizvajalec toplote dobavlja toploto distributerju toplote, Komunalnemu podjetju Velenje, ki je izvajalec javne službe, vendar to še ne pomeni, da četudi je edini dobavitelj, da je zaradi tega izkazan javni interes po razkritju poslovnih skrivnosti. Tožena stranka ponovno poudarja, da gre za področje, ki je zakonsko regulirano in razkritje vhodnih podatkov ne bi v ničemer pripomoglo k spremembi same cene, ki je odraz veljavne metodologije. Zato nestrinjanje s ceno, niti morebitna razprava o finančnih podatkih, za katere je v izpodbijani odločbi dostop zavrjen, po oceni tožene stranke ne more biti podlaga za razkritje poslovnih skrivnosti na podlagi javnega interesa. Glede na navedeno tožena stranka predlaga sodišču, da tožbo kot neutemeljeno zavrne, v delu, v katerem je tožeča stranka predlagala sodišču, da razsodi tako, da je organ dolžan prosilki posredovati celotno vlogo z vsemi prilogami prizadete stranke, pa predlaga, da sodišče tožbo v tem delu zavrže. Z izpodbijano odločbo je namreč dostop do pogodb za utemeljitev cen vhodnih energentov, ki so bile uporabljene v izračunu izhodiščne cene (priloge), vrnila prvostopenjskemu upravnemu organu v ponovno odločanje, zato upravni spor v tem delu ni dovoljen.

16. Odgovor na tožbo je podala tudi prizadeta stranka, Termoelektrarna Šoštanj d.o.o., ki uvodoma navaja, da je po njenem mnenju že razkrivanje podatkov v obsegu, ki je dovoljen v točki 1.1 izreka izpodbijane odločbe, v nasprotju z določbami ZDIJZ, zato predlaga, da sodišče spremeni izpodbijano odločbo tako, da se v celoti zavrne zahteva po razkritju podatkov. Sicer prizadeta stranka ugotavlja, da argumenti, ki jih navaja tožeča stranka, ne dokazujejo interesa javnosti za razkritje podatkov javnosti, temveč interes distributerja toplote kot njene pogodbene stranke, da se razkrijejo podatki kalkulacije cene. Z razkrivanjem ključev oziroma ponderjev iz tabele 1.1. se omogoča izračun posameznih kategorij upravičenih stroškov energentov, energije oziroma materialnih stroškov. Pri tem ne gre le za omogočanje izračuna kalkulacije cene toplote, temveč posredno tudi kalkulacije lastne cene električne energije, proizvedene pri prizadeti stranki, kar je njena osnovna poslovna skrivnost najvišje stopnje. Proizvodnja električne energije je tržna dejavnost, izpostavljena hudi konkurenci. Razkritje lastne cene bi brez dvoma huje škodovalo konkurenčnemu položaju prizadete stranke, njegovega edinega lastnika HSE d.o.o. in s tem celotne skupine HSE na trgu. Nadalje prizadeta stranka navaja, da je cena toplote za daljinsko ogrevanje, ki jo kot proizvajalec toplote zaračunava, regulirana. Agencija za energijo sicer potrdi cene na osnovi podatkov prizadete stranke, vendar v skladu z metodologijo, ki velja za

vse regulirane proizvajalce toplote na območju države. Prizadeta stranka nadalje navaja, da bi se interes končnih uporabnikov morda lahko nanašal na Komunalno podjetje Velenje kot njihovega pogodbenega partnerja, izvajalca gospodarske javne službe, ne pa na prizadeto stranko kot reguliranega proizvajalca toplote. S tem, ko tožeča stranka zahteva razkritje podatkov, na osnovi katerih je Agencija za energijo določila izhodiščno ceno toplote za daljinsko ogrevanje prizadete stranke, izraža nezaupanje v navedeno agencijo. Prizadeta stranka še podaja obrazložitev podlage za njen zaključek, da problem dviga cene toplote ni v nerazumnem zvišanju cene toplote prizadete stranke za 56 %. Izpodbija pa še tožbeno trditev, da lahko prizadeta stranka z izkoriščanjem cene toplote izkorišča svoj monopolni položaj, ker prav sistem regulirane cene toplote za daljinsko ogrevanje po Energetskem zakonu (v nadaljevanju EZ-1) onemogoča izkoriščanje monopolnega položaja z določanjem cen. Navaja še, da v zvezi s prizadeto stranko ne moremo govoriti o porabi javnih sredstev, saj gre za sredstva gospodarske družbe po ZGD-1, ki se ne financira iz proračuna, temveč ustvarja prihodek na trgu.

17. Tožeča stranka se je v dveh pripravljalnih vlogah opredelila do odgovorov na tožbo tožene stranke in prizadete stranke. Navaja, da javnega interesa ni mogoče varovati drugače, kot s poznavanjem vseh elementov cene in seznanitvijo z zahtevanimi informacijami v celoti. Če bi bilo reguliranje cene toplote odvisno zgolj od podatkov o povprečni ceni, skupaj z izhodiščno ceno in višino upravičenih stroškov, je tožeči stranki nerazumljivo, zakaj je navedeni regulirani proizvajalec toplote potem dolžan predložiti tudi vse zakonsko zahtevane podatke organu. Tožeča stranka opozarja, da je podatke, relevantne za regulacijo cene, možno predstaviti tudi drugače, kot so v resnici, zaradi česar je ključnega pomena verodostojnost in resničnost vseh vhodnih podatkov, ki so potrebni za regulacijo cene toplote za daljinsko ogrevanje. V interesu javnosti je nenazadnje zasledovanje verodostojnosti in resničnosti podatkov, ki jih organu posreduje regulirani proizvajalec toplote, kar pa je možno ugotoviti zgolj z razkritjem vseh zahtevanih podatkov. Tožeča stranka pojasnjuje, da ni sporna izvedba kalkulacije cene z metodologijo, ampak so sporni finančni podatki, ki so bili uporabljeni v tej metodologiji, zato je manipulativna izjava prizadete stranke, da tožeča stranka s tožbo izraža nezaupanje v Agencijo za energijo. Nadalje navaja, da ne vzdrži trditev prizadete stranke, da bi se z razkritjem podatkov lahko ugotovila kalkulacija lastne cene električne energije, ker se s tožbo zahteva razkritje podatkov, ki so vezani na proizvodnjo toplote. Prizadeta stranka tudi ni obrazložila, na kakšen način bi se lahko ugotovila kalkulacija elektrike.

18. Do navedb tožeče stranke v obeh pripravljalnih vlogah se je opredelila prizadeta stranka v pripravljalni vlogi, v kateri pojasnjuje, da so sestavni del vloge za izdajo soglasja k izhodiščni ceni toplote dejansko vsi vhodni podatki, vendar je Agencija za energijo usposobljena za to, da oceni verodostojnost in resničnost vhodnih podatkov. Nenazadnje potrjuje izhodiščne cene vseh reguliranih proizvajalcev z

območja Republike Slovenije in lahko primerja podatke reguliranih proizvajalcev med seboj. Prizadeta stranka še pojasnjuje, kako bi se z razkritjem podatkov o njenih stroških, ki jih je Agencija za energijo upoštevala pri izračunu regulirane cene in določitvi izhodiščne cene toplotne energije, razkrila kalkulacija lastne cene električne energije, proizvedene na blokih prizadete stranke. Pojasnjuje tudi razloge za povišanje cene (aktiviranje nadomestnega bloka VI, nova okoljska dajatev in stroški emisijskih kuponov). Navaja še, da so interesi končnih odjemalcev varovani s tem, da prizadeta stranka distributerju toplotno energijo prodaja po regulirani ceni, ki vsebuje le stroške prizadete stranke, ki jih priznava Agencija za energijo.

19. Tožeča stranka je podala tretjo pripravljalno vlogo, v kateri se je opredelila do navedb prizadete stranke v navedeni pripravljalni vlogi, ki jih prereka.

K točki I izreka:

20. Tožba je utemeljena.
21. Tožeča stranka izpodbija odločbo tožene stranke v delu točke 1.1 izreka, v kateri je po vloženi pritožbi tožeče stranke, kateri je bilo delno ugodeno, odločila, da je organ dolžan tožeči stranki posredovati določene informacije, vendar je pri tem dolžan prekriti določene dele, navedene v tej točki izreka odločbe. Tako sodišče ugotavlja, da se upravni akt izpodbija v delu, ki je bil z odločbo pritožbenega organa spremenjen. To pomeni, da je bila prvostopenjska odločba v tem delu odpravljena in jo je pritožbeni organ nadomestil s svojo vsebinsko odločitvijo, ki bo izvršena v roku 31 dni od vročitve te odločbe. Iz tega izhaja, da v pravni položaj tožeče stranke, glede pravice dostopa do informacij javnega značaja, posega točka 1.1 izreka drugostopenjske odločbe, zoper katero je v skladu z določbami Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) dopusten upravni spor, sodno varstvo zoper odločbe tožene stranke pa predvideva tudi področni zakon (31. člen ZDIJZ). Tako sodišče v predmetnem upravnem sporu presoja pravilnost in zakonitost navedenega dela izdane odločbe drugostopenjskega organa (točke 1.1 izreka odločbe tožene stranke).
22. Sodišče uvodoma ugotavlja, da je tožeča stranka z dopisom z dne 29. 3. 2017 na Agencijo za energijo podala zahtevo za posredovanje določenih informacij javnega značaja, in sicer celotne vloge z vsemi prilogami prizadete stranke za izdajo soglasja k izhodiščni ceni toplote za daljinsko ogrevanje, ki jo je ta podala Agenciji za energijo, in izdano odločbo Agencije za energijo, št. 23-65/2016-16/444 z dne 7. 3. 2017, k izhodiščni ceni toplote za daljinsko ogrevanje. Tožeča stranka je svojo zahtevo za posredovanje informacij javnega značaja dopolnila z dopisom z dne 5. 4. 2017.

23. V predmetnem upravnem sporu je sporno vprašanje dostopa tožeče stranke do informacij, ki se nanašajo na navedeno vlogo prizadete stranke za izdajo soglasja k izhodiščni ceni toplote za daljinsko ogrevanje, in tej vlogi priložene listine, ter s tem povezano odločbo te agencije, s katero je izdala soglasje k izhodiščni ceni toplote za daljinsko ogrevanje. Stališča glede izpolnjevanja pogojev za dostop do teh informacij in obsega teh informacij, katerih posredovanje zahteva tožeča stranka, so med tožečo stranko, toženo stranko in prizadeto stranko bistveno različna. Tožeča stranka zatrjuje, da je upravičena do dostopa vseh zahtevanih podatkov, tožena stranka je z izpodbijano odločbo odločila, da je tožeča stranka upravičena do dela teh podatkov, po stališču prizadete stranke pa tožeča stranka ni upravičena do predmetnih podatkov.
24. Sodišče izpostavlja, da je pri presoji upravičenosti tožeče stranke do dostopa zahtevanih informacij treba najprej ugotoviti, ali zahtevane informacije predstavljajo informacije javnega značaja, za katere velja siceršnje načelo prostega dostopa (z določenimi izjemami), in ali je podana katera od teh izjem, na podlagi katerih se zavrne dostop do zahtevanih informacij. Nadalje je treba ugotoviti, ali gre za podatke o porabi javnih sredstev, za katere se ne glede na izjeme dovoli dostop do zahtevanih informacij. Ob izpolnitvi obeh navedenih pogojev (obstoj informacij javnega značaja in podane izjeme) in morebitni ugotovitvi, da ne gre za podatke o porabi javnih sredstev, pa je treba opraviti test tehtanja med javnim interesom glede razkritja informacij in interesom prizadete stranke za omejitev dostopa do zahtevanih informacij.
25. Sodišče najprej ugotavlja, da predstavljajo informacije, katerih posredovanje zahteva tožeča stranka, informacije javnega značaja, kot to določa prvi odstavek 4. člena ZDIJZ. V skladu s tem določilom je informacija javnega značaja tista informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb. Po presoji sodišča so ti pogoji v konkretnem primeru izpolnjeni, saj navedena agencija, na katero je bila naslovljena predmetna zahteva tožeče stranke, s temi informacija razpolaga, zahtevane informacije pa sodijo v delovno področje tega organa. Takšna je tudi ugotovitev tožene stranke v izpodbijani odločbi.
26. V skladu s 5. členom ZDIJZ so informacije javnega značaja prosto dostopne pravnim ali fizičnim osebam, vendar navedeni zakon za takšen načelen prost dostop do teh informacij določa izjeme. Na podlagi 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki pride v konkretni zadevi v poštev, organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe. Pojem poslovne skrivnosti je opredeljen v 39. členu ZGD-1. V skladu s prvim odstavkom

tega člena se za poslovno skrivnost štejejo podatki, za katere tako določi družba s pisnim sklepom. S tem sklepom morajo biti seznanjeni družbeniki, delavci, člani organov družbe in druge osebe, ki morajo varovati poslovno skrivnost. Po drugem odstavku tega člena se za poslovno skrivnost, ne glede na to, ali so določeni s sklepi iz prejšnjega odstavka, štejejo tudi podatki, za katere je očitno, da bi nastala občutna škoda, če bi zanje izvedela nepooblaščen oseba. Družbeniki, delavci, člani organov družbe in druge osebe so odgovorni za izdajo poslovne skrivnosti, če so vedeli ali bi morali vedeti za tako naravo podatkov. V skladu s tretjim odstavkom tega člena pa se za poslovno skrivnost ne morejo določiti podatki, ki so po zakonu javni ali podatki o kršitvi zakona ali dobrih poslovnih običajev.

27. Tožena stranka je v izpodbijani odločbi ugotovila, da informacije iz poslovnega načrta prizadete stranke (in pogodbe, navedene v točki 1.2 izreka izpodbijane odločbe, kar ni predmet tega upravnega spora) predstavljajo poslovno skrivnost po subjektivnem kriteriju, saj so opredeljene v Pravilniku o poslovni skrivnosti z dne 10. 1. 2006 in s sklepom z dne 27. 2. 2017. Sodišče takšnemu stališču tožene stranke sledi, kljub tožbeni navedbi, da ni mogoče govoriti o poslovni skrivnosti, pri čemer tožeča stranka tega svojega ugovora ne obrazloži v smislu zakonsko zahtevanih elementov opredelitve poslovne skrivnosti. Sodišče ugotavlja, da je prizadeta stranka informacije iz poslovnega načrta označila kot poslovno skrivnost pred vložitvijo zahteve za dostop do informacij javnega značaja, saj je bil sklep prizadete stranke izdan 27. 2. 2017, zahteva tožeče stranke pa je bila vložena 29. 3. 2017 in dopolnjena 5. 4. 2017. Tako je izpolnjen osnovni pogoj za določitev poslovne skrivnosti. Tožena stranka sicer ni ugotavljala, ali so bili s tem sklepom seznanjeni družbeniki, delavci, člani organov družbe in druge osebe, ki morajo varovati poslovno skrivnost, kot določa drugi stavek prvega odstavka 39. člena ZGD-1. Vendar sodišče ugotavlja, da določilo prvega odstavka tega člena ni napisano tako, da bi jezikovna razlaga tega določila vodila k interpretaciji, da je seznanitev oseb, da morajo določen podatek varovati kot poslovno skrivnost, *condictio sine qua non* za obstoj poslovne skrivnosti. Takšno je tudi stališče predhodne sodne upravnoopravne prakse (sodba Upravnega sodišča, št. I U 1573/2014 z dne 18. 11. 2015). Glede na vse navedeno in upoštevajoč tudi dejstvo, da tožeča stranka tej okoliščini v tožbi ne oporeka, sodišče zaključuje, da predstavljajo navedene zahtevane informacije poslovno skrivnost po prvem odstavku 39. člena ZGD-1 (po subjektivnem kriteriju).
28. Sodišče je nadalje presojalo tožbene navedbe, da zahtevani podatki, za katere je tožena stranka odločila, da niso javni, predstavljajo takšne podatke, ki vsebujejo podatke v zvezi s porabo javnih sredstev. V tem primeru bi namreč morala tožena stranka zagotoviti dostop do vseh zahtevanih podatkov brez izjeme na podlagi tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ. Iz tega določila izhaja, da se dostop do zahtevane informacije, ne glede na določbe prvega odstavka (ki v 11. točkah opredeljuje izjeme za zavrnitev dostopa do zahtevane informacije), dovoli, če gre

med drugim za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, razen v primerih iz 1. in 5. do 8. točke prvega odstavka ter v primerih, ko zakon, ki ureja javne finance ali zakon, ki ureja javna naročila, določata drugače.

29. V zvezi s tem sodišče najprej ugotavlja, da je prizadeta stranka poslovni subjekt pod prevladujočim vplivom oseb javnega prava, saj gre za gospodarsko družbo (družbo z omejeno odgovornostjo), katere 100 % lastnik (družbenik) je preko družbe Holding slovenskih elektrarn, d.o.o., Republika Slovenija in so torej izpolnjeni pogoji iz prvega in drugega odstavka 1.a člena ZDIJZ. Takšna je tudi ugotovitev tožene stranke, ki je ne prereka niti tožeča stranka niti prizadeta stranka. Ne glede na navedeno ugotovitev pa sodišče zavrača tožbene ugovore, da gre pri zahtevanih informacijah za podatke o porabi javnih sredstev in v tem delu sledi ugotovitvi tožene stranke v izpodbijani odločbi, da podatki, ki so predmet presoje, ne izkazujejo porabe javnih sredstev iz razloga, ker gre za podatke o prihodku prizadete stranke, ki se odraža v ceni, s katero bo prizadeta stranka nastopala na reguliranem trgu za dobavo toplote za daljinsko ogrevanje. Ker torej ne gre za odhodke prizadete stranke ali kakšne druge odplačne ali neodplačne oblike razpolaganja z javnimi sredstvi, se tožeča stranka v tožbi napačno sklicuje na sodbo Upravnega sodišča, št. I U 764/2015 z dne 24. 8. 2016, v kateri gre za drugačno dejansko stanje in pravno podlago.
30. Glede na ugotovitve, da gre za zahtevane informacije javnega značaja, ki jih je prizadeta stranka opredelila kot poslovno skrivnost, pri tem pa ne gre za podatke o porabi javnih sredstev, je sodišče presojalo zakonitost in pravilnost t. i. testa javnega interesa oziroma prevladujočega interesa javnosti, ki ga je opravila tožena stranka. Vsebina tega testa je urejena v drugem odstavku 6. člena ZDIJZ, ki določa, da se ne glede na določbe prejšnjega odstavka (ki opredeljuje izjeme za zavrnitev dostopa do zahtevane informacije), dostop do zahtevane informacije dovoli, če je javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevane informacije, razen v primerih, ki jih predvidevajo štiri alineje tega odstavka in se ne nanašajo na predmetno zadevo, kar med strankami ni sporno.
31. Stališči tožeče stranke na eni strani in tožene stranke na drugi strani si v tem ključnem delu bistveno nasprotujeta. Tožeča stranka zatrjuje, da ji zgolj razkritje podatkov iz izpodbijane odločbe ne omogoča udejanjanje javnega interesa, medtem ko tožena stranka svojo odločitev, ki jo tožeča stranka izpodbija s predmetno tožbo, utemeljuje s tem, da glavni argument tožeče stranke, ki je v nestrinjanju s ceno, ne zadostuje za razkritje spornih poslovnih skrivnosti, pri tem pa gre za področje, ki je zakonsko regulirano in je odraz veljavne metodologije. Tožena stranka še poudarja, da gre za podatke, ki so usmerjeni v načrtovanje delovanja družbe, so odraz poslovne strategije, ki je z vidika poslovanja družbe in

nastopanja na trgu ključni podatek, ki lahko vpliva na njen konkurenčni položaj. Navaja tudi, da test interesa javnosti pomeni izjemo od izjem, ki se mora uporabljati zelo premišljeno in zgolj takrat, ko bi se s pomočjo tega testa odkrilo nekaj, kar bi pripomoglo k širši razpravi in razumevanju nečesa pomembnega za širšo javnost. Tudi prizadeta stranka navaja, da je cena toplote za daljinsko ogrevanje regulirana in jo potrdi Agencija za energijo v skladu z metodologijo, zatrjuje pa še, da bi razkritje zahtevanih informacij posredno privedlo do kalkulacije lastne cene električne energije, kar je njena osnovna poslovna skrivnost.

32. Sodišče se pridružuje ugotovitvi tožene stranke, da test javnega interesa zahteva premišljeno tehtanje med javnim interesom za razkritje zahtevanih informacij in interesom, ki ga zasleduje prizadeta stranka, da se dostop do zahtevanih informacij omeji. Prav tako sodišče sledi ugotovitvi tožene stranke, da je Agencija za energijo izdala soglasje k izhodiščni ceni toplote za daljinsko ogrevanje na podlagi metodologije, določene v Aktu o metodologiji za oblikovanje cene toplote za daljinsko ogrevanje. Vendar pa sodišče kot nesporno ugotavlja, da predstavljajo bistveno okoliščino pri presoji utemeljenosti izhodiščne cene, h kateri je navedena agencija podala soglasje, vhodni podatki prizadete stranke. Temu pritrjuje tudi prizadeta stranka v odgovoru na tožbo, ko navaja, da Agencija za energijo potrdi cene na osnovi podatkov prizadete stranke. Tožbenemu zatrjevanju, da zgolj razkritje podatkov iz izpodbijane odločbe tožeči stranki ne omogoča presoje verodostojnosti in resničnosti podatkov, ki jih je organu posredovala prizadeta stranka kot regulirani proizvajalec toplote, ni mogoče odreči veljave. Ne glede na dejstvo, da soglasje k izhodiščni ceni toplote za daljinsko ogrevanje poda strokovni organ po veljavni metodologiji, sodišče ugotavlja, da v primeru, če se tožeči stranki odreče pridobitev vseh tistih podatkov, ki jih potrebuje za presojo pravilnosti določitve izhodiščne cene toplote za daljinsko ogrevanje, ni vzpostavljen zadosten in transparenten nadzor nad določanjem izhodiščne cene, katerega temelj so vhodni podatki prizadete stranke. Bistvo učinkovitega nadzora je v zmanjšanju korupcijskih tveganj, večanju vestnosti, poštenosti, skrbnosti in finančne učinkovitosti upravljanja ter poslovanja družb, od dejavnosti katerih je odvisno zagotavljanje izvajanja javnih služb, kar v temelju lahko upraviči poseg v poslovno skrivnost teh družb in s tem v človekovo pravico do svobodne gospodarske pobude, določeno v prvem odstavku 74. člena Ustave Republike Slovenije. V zvezi s tem sodišče opozarja na stališče, ki ga je zavzelo Ustavno sodišče v odločbi, št. U-I-52/16-17 z dne 12. 1. 2017, da svobodna gospodarska pobuda subjektov, ki jih obvladujejo osebe javnega prava (prizadeta stranka je v 100 % posredni lasti Republike Slovenije), že v temelju ne more imeti enake teže

in pomena, kot ga ima svobodna gospodarska pobuda subjektov, ki jih obvladujejo zasebniki. Že samo to dejstvo v temelju slabi učinke obravnavanega posega v pravico prizadete stranke do poslovne skrivnosti in posegom v svobodno gospodarsko pobudo.

33. Javni interes, ki ga zasleduje tožeča stranka, je po presoji sodišča izkazan v interesu številnih uporabnikov javne službe zagotavljanja toplotne energije v Šaleški dolini, tako gospodinjkega odjema kot uporabnikov poslovnega in industrijskega odjema (po neprerekanem tožbenem zatrjevanju gre za 33.000 uporabnikov gospodinjkega odjema in 600 uporabnikov poslovnega in industrijskega odjema), ki ne morejo koristiti drugega vira toplotne energije, pri tem pa cena proizvodnje toplote nedvomno pomembno vpliva na izvajanje te javne službe. Po presoji sodišča tem uporabnikom ni mogoče odreči pravice izvedeti, kakšna je podlaga za izračun cene toplotne energije, za kar je potrebno razkritje določenih informacij. Tožeča stranka na podlagi 21. člena Zakona o lokalni samoupravi v okviru svojih pristojnosti ureja, upravlja in skrbi za lokalne javne službe, pri čemer je z Odlokom o lokalnih gospodarskih javnih službah Mestne občine Velenje v petem odstavku 11. člena določeno, da bo oskrbo s toplotno energijo zagotavljala preko javnega podjetja, to je Komunalnega podjetja Velenje, katere večinska lastnica je. Tako sodišče v nasprotju s toženo stranko ocenjuje, da glede na navedeno obstajajo močni in konkretni argumenti za razkritje zahtevanih informacij, ki predstavljajo dodano vrednost za širšo javnost, pri čemer po presoji sodišča ne gre zgolj za zgoraj navedene uporabnike, ampak tudi širšo družbeno skupnost, kateri je v interesu transparentno poslovanje tovrstnih družb, ki so v izključni državni lasti, in posledično ustrezno zagotavljanje navedene gospodarske javne službe, ki je v delu, ki se nanaša na zahtevane informacije, s tem tesno povezana. Tako sodišče ocenjuje, da je podana podlaga za izkazan javni interes tožeče stranke za razkritje potrebnih podatkov, ki glede na navedene argumente pretehta nad interesom prizadete stranke, da iz razloga poslovne skrivnosti teh podatkov ne razkrije.
34. Sodišče se v nadaljevanju opredeljuje do navedb tožene stranke in prizadete stranke, ki nasprotujejo razlogom sodišča iz te sodbe. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da razkritje vhodnih podatkov ne bi v ničemer pripomoglo k spremembi same cene, ki je odraz veljavne metodologije. V zvezi s tem sodišče opozarja, da tožbeni ugovori niso usmerjeni v morebitno spremembo cene, ampak zagotovitvi transparentnega poslovanja v delu, ki je povezano z izvajanjem javne službe oskrbe s toplotno energijo, kar je tožeči stranki omogočeno le ob predpostavki, da razpolaga s takšnimi podatki, na podlagi katerih je mogoče preveriti delovanje prizadete stranke v tem delu. Prav tako ne drži trditev prizadete stranke v odgovoru na tožbo, da z zahtevo tožeče stranke po razkritju navedenih podatkov le-ta izraža nezaupanje v Agencijo za energijo, ker tožeča stranka zahteva razkritje tistih podatkov, na podlagi katerih je navedena agencija izvedla

postopek, ki je rezultiral v podanem soglasju k izhodiščni ceni. Pri tem po presoji sodišča tudi ni mogoče slediti navedbam prizadete stranke v pripravljalni vlogi, da Agencija za energijo potrjuje izhodiščne cene vseh reguliranih proizvajalcev z območja Republike Slovenije in lahko primerja podatke reguliranih proizvajalcev. Regulirani proizvajalci namreč delujejo v različnih okoljih z različnimi kapacitetami in gre zaradi tega za specifično posameznih proizvajalcev toplote, kar še posebej velja za prizadeto stranko, ki je velik proizvajalec toplotne energije z relativno velikim številom uporabnikov, katerim preko distributerja zagotavlja toploto.

35. Glede na vse navedeno po presoji sodišča tožena stranka v delu tehtanja med javnim interesom za razkritje zahtevanih informacij in interesom prizadete stranke za omejitev dostopa do zahtevanih informacij, ni v celoti raziskala dejanskega stanja in pri tem ni upoštevala vseh relevantnih dejstev, na katera je sodišče opozorilo v obrazložitvi te sodbe, posledično pa tudi ni pravilno uporabila določila drugega odstavka 6. člena ZDIJZ.
36. Tako je sodišče tožbi iz zgoraj navedenih razlogov ugodilo in predmetni del izpodbijane odločbe na podlagi 2. in 4. točke prvega odstavka 64. člena ZUS-1 odpravilo ter zadevo v tem delu na podlagi tretjega odstavka 64. člena ZUS-1 vrnilo toženi stranki, da opravi ponovni postopek. V ponovljenem postopku bo morala tožena stranka ugotoviti, katere od zahtevanih informacij, katerih razkritje tožena stranka v izpodbijani odločbi ni dovolila, so takšne, da omogočajo ugotavljanje pravilnosti in zakonitosti izračunane izhodiščne cene, h kateri je Agencija za energijo podala soglasje, pri tem pa ponovno opraviti test prevladujočega javnega interesa in o zadevi ponovno odločiti. Tožena stranka bo morala tudi ugotoviti, kakšen je morebitni vpliv teh informacij na izračun cene za električno energijo in v primeru, da bo ugotovljeno, da katere od spornih informacij vplivajo na razkritje podatkov, ki so podlaga za izračun cene električne energije, tudi v tem delu ugotoviti, ali so izpolnjeni pogoji za razkritje. Če bo tožena stranka ocenila, da katero od zgoraj navedenih dejstev ne more ugotoviti, ker ne razpolaga s potrebnim strokovnim znanjem, bo morala pred izdajo odločbe tovrstna strokovna vprašanja razjasniti na način oprave dokaza z ustreznim izvedencem.
37. Sodišče ni sledilo tožbenemu zahtevku, da sodišče samo toženi stranki naloži posredovanje zahtevanih informacij, torej da odloči v sporu polne jurisdikcije, ker za to niso izpolnjeni pogoji iz 65. člena ZUS-1. Prav tako ni sledilo predlogu prizadete stranke iz odgovora na tožbo, da sodišče spremeni izpodbijano odločbo tako, da se v celoti zavrne zahteva po razkritju podatkov, ker sodišče presoja pravilnost in zakonitost izdanega upravnega akta v mejah tožbenega zahtevka, kot to določa prvi odstavek 7. člena ZUS-1. Prizadeta stranka pa je svoj predlog podala v okviru odgovora na tožbo, pri čemer tožbe zoper to odločbo ni vložila.

Sodišče še pripominja, da se predlog prizadete stranke nanaša na celotno zahtevo tožeče stranke za dostop do informacij javnega značaja, čeprav je v sodni presoji zgolj točka 1.1 izreka izpodbijane odločbe. Glede predloga tožene stranke v odgovoru na tožbo, da sodišče (poleg siceršnje zavrnitve tožbe) tožbo v delu, v katerem tožeča stranka predlaga, da sodišče razsodi tako, da je tožena stranka dolžna tožeči stranki posredovati celotno vlogo z vsemi prilogami prizadete stranke, zavrže, pa sodišče ugotavlja, da se tožbeni zahtevak, vključno s celotno obrazložitvijo tožbe, nanaša na točko 1.1 izpodbijane odločbe, iz česar smiselno izhaja obseg zahtevanih informacij, torej zgolj tistih, ki se nanašajo na točko 1.1 izpodbijane odločbe, kar je predmet odločanja v tem upravnem sporu.

K točki II izreka:

38. Ker je sodišče tožbi ugodilo in izpodbijani upravni akt odpravilo, je tožeča stranka po določbi tretjega odstavka 25. člena ZUS-1 upravičena do povračila stroškov postopka. Te stroške je sodišče, skladno z določbo 3. člena Pravilnika o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu, odmerilo v pavšalnem znesku 15,00 EUR, glede na to, da je bila zadeva rešena na seji, tožeče stranke pa ni zastopal odvetnik. Tožena stranka jih je tožeči stranki dolžna povrniti v 15 dneh od vročitve te sodbe, po tem roku pa z zakonsko določenimi zamudnimi obrestmi do plačila.

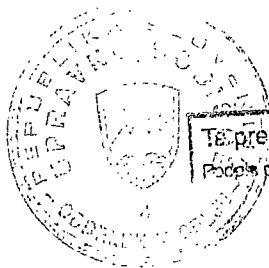
PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Celje, 6. februar 2019

Predsednica senata:

Jasna Šegan, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: